

[Iver Poulsen.]

ner ude i sygekasserne ved valg af bestyrelsesmedlemmer, idet man har drøftet, hvordan bestemmelsen skulle fortolkes, om også det underordnede personale i de virksomheder eller fag, som har overenskomst med sygekasserne, skal omfattes af denne bestemmelse og derfor udelukkes fra at blive medlemmer af en sygekasses bestyrelse. Det drejer sig f. eks. om defektricer og kandidater, apotekerkarle på apotekerne og klinikdamer hos læger og tandlæger o. s. v., udmærkede mennesker, som er interesseret i sociale forhold, og som sikkert i mange tilfælde kan udfylde pladsen som bestyrelsesmedlem i en sygekasse. Da vi i hvert fald ikke mener, det er rigtigt at udelukke den slags mennesker, og da der kan opstå fortolkningsvanskeligheder, har vi foreslået den ændring, at det kun skal være indehavere eller ledere af virksomheder i fag, hvis udøvere har overenskomst med sygekasserne, der ikke er valgbare.

Hvad angår dispensationsmedicinen, så bestemmes det i den nugældende lovs § 13, at der gives de anerkendte sygekasser ret til selv at bestemme, om de vil yde tilskud til gruppe III medicinen, altså dispensationsmedicinen, eller ikke.

Når vi ønsker denne bestemmelse ophævet, er årsagen også den, at det i praksis har vist sig at være en meget uheldig bestemmelse. Den har betydet meget store administrationsbesværligheder for apotekerne, og den har betydet besværligheder for lægerne. Den er uforståelig i mange tilfælde for medlemmerne af to forskellige sygekasser, hvoraf den ene yder tilskud til dispensationsmedicinen, men den anden ikke gør det.

Den værste indvending mod denne bestemmelse er dog, at den kan komme til at virke med virkelig social slagside. Dispensationsmedicinen er nemlig en meget vigtig gruppe medicin for mange mennesker. Der går en mængde mennesker rundt og lider af hel- eller halvkroniske sygdomme, som f. eks. nervegigt, muskel-

gigt, kronisk hovedpine på grund af en forsømt hjernerystelse, og mange mange andre lidelser, søvnløshed, måske fordi man er kommet ud af søvnrytmen på grund af skiftearbejde o. s. v., o. s. v. Disse mennesker, og det er mange, kan holdes i gang, passe deres arbejde og opretholde indtægten ved hjælp af dispensationsmedicinen, som jo omfatter de, om jeg så må sige, mindre skadelige og mere uskyldige lægemidler. Hvis ikke sygekassen yder tilskud til denne dispensationsmedicin, kan det betyde en virkelig økonomisk belastning for mange virkelig mindrebedrøvede, fordi de selv skal betale, ja, det kan blive flere hundrede kroner om året, medens naboen, der måske lider af den samme sygdom og skal have den samme medicin, får tilskud, fordi hans sygekasse har vedtaget bestemmelsen. Det er overordentlig værdifuldt, at man kan holde disse mange mennesker i gang.

Så vil man måske sige: ja vel, men så kan man jo anvende gruppe II medicin. I gruppe II medicinen findes jo også smertestillende midler, men det er netop en gruppe inden for dispensationsmedicinen, som bruges overordentlig meget, og som er overordentlig vigtig. Ja, man kan anvende gruppe II medicinen som smertestillende, men så kommer man straks over i en helt anden gruppe, for det er nemlig morfingruppen og de euforiserende midler, der her er tale om.

Det må jo være lovens hensigt og mening, at man skal gøre mennesker raske, arbejdsdygtige og glade, og ikke, at man skal gøre dem til narkomaner. Derfor er der grund til at ophæve denne bestemmelse og gøre det obligatorisk for de anerkendte sygekasser, at de yder tilskud til dispensationsmedicinen.

Der er også det uheldige, som forholdet er nu, at hvis en læge til en bestemt sygdom bruger gruppe II medicinen, men finder det lægeligt påkrævet, at der til denne medicin sættes et eller andet uskyldigt stof, som er dispensationsmedicin, så betales medicinen